

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. II. Fit Custos Sacrarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

penitentiae instrumenta, flagella videlicet, atque cilicia, cum aetate jam grandis esset, inque postremis vitae temporibus constitutus, fuerunt partim dimissa, partim remissa: hunc tamen defectum aliis poenitentibus, nec non Divinae contemplationis fervore supplevit. Felices juvenes, quibus concessum est per hujus saeculi tenebras tanti splendore luminis, & à duce tam prudente ac discreto deduci: sed & beatos postea, si eum etiam imitati fuerunt.

CAPUT II.

Fit Custos Sacrarum.

Tirociniò ad finem perducto, & novellis plantulis ad studia translatis, ut expectatos suo tempore fructus proferrent, Albertus Sacrarum Custos designatus fuit; quo deinceps munere, quamdiu pervires licuit, perfunctus fuit: idque eo libentius acceptavit, quòd præter obedientiae meritum occasionem nactus esset secundum suam commoditatem intrandi in Ecclesiam, cuius claves in sua haberet po-

testate, nec primùm ab aliis, quibus oc-
cultum esse volebat, quidquid in via spiri-
tuali perageret, easdem emendicare de-
beret.

Et quoniam eo in munere DEI cultu
Alberto procurandus erat, nec non Sacer-
dotibus quoad Chorum & aram necessa-
ria ministranda, arbitrabatur ipse DEO se
proximè servire. Tractavit hoc munus
iunmo semper cum studio, nunquam al-
terius auxiliares manus expectans, quid-
quid ipsemet exequi poterat: everrebat
ipse templum & Sacrarium: ut aræ mun-
dæ essent, sedulò curabat: æs campanum
pulsabat; libros, quos vocant, Chorales,
ut ut grandes essent, & ponderosi tracta-
bat, ubi aliquando casus accidit, cui & ego
præsens interfui, iste, etsi paulò ante mor-
tem ipsius contigerit, huc tamen ob nota-
biles circumstantias, qui illum comitan-
tur, collocari meretur.

Volebat aliquando Albertus librum
prægrandem in pergameno scriptum, ta-
bulis ligneis coopertum, & laminis æreis
hinc inde armatum, eaque propter oppi-
dò

dò gravem, imponere pluteo. Verùm
quòd ob senium viribus exhaustus esset,
ac propter perpetuam inedia[m] vix suis
pedibus insistere posset, cum librum in al-
tum levaret, priusquam in pulpito reclina-
ret, & aperiret, resupinatus nudo eius
vertici incubuit ictu tam valido, ut nemo
non ipsius commiseratione tangeretur.
Interim in bono Patre aliud non animad-
vertebatur, nisi, quod ob defectum, quem
se commisisse existimabat, suâ quasi ne-
gligentiâ id accidisset, sancto quodam
rubore facies eius tincta fuerit, & alter in-
terrogans, an ab hoc ictu fuisset offensus,
datam responsionem, quod unicum illo-
rum verberum, quæ Servator noster tole-
ravit, eius ictus longissimè excederet, piè
demiratus est: is itaque etsi satis gravis
fuerit, nihilominus eundem aliquantu-
lum subridens excepit, quod adstantibus
eo casu non leviter turbatis consolationi
fuit: ad hæc noluit, ut porro à quoquam
alio de hoc malo apud ipsum mentio fie-
ret, nec etiam deinceps ab hoc officio ab-
stinuit, ab eo quinquaginta propemodum
an-

an-

annos exercitato, eo semper fine, ut aliter
se licet juniores ac robustiores eodem
levaret: nimirum Eximiorum DEI Sa-
vorum charitas eorundem Magistri cha-
ritatem impigre imitari studet.

CAPUT III.

Albertus parvulos docet.

Verum magna Viri DEI charitas
quaquam in relatis exercitiis
subsistebat, quin totus licet in DEUM
forsutus proximi quoque recordaretur.
si magnam cum perfectione DEI, Religi-
onisque præceptorum observationi atten-
deret, putabat nihilominus, suum ser-
vitiū esse necdum integrum, nisi & præ-
cepto charitatis erga proximum adhi-
impensius daret operam, quod quidem
non tam in dilectione quadam spirituali
quam in alio quovis auxilio sive animi
sive corpori præstito consistere recte ce-
sebat: sed impeditus quasi à certa illa
solitaria dulcedine, nec non ab ea cum
DEO familiaritate, qua ab omni aliâ cu-